

מפת הנפש:

ספירה: מלכות.

מערכת ספיריתית: נצח – הוד, יסוד ומלכות (נהי"ם)

כוח: נפש. קיום – שם אלם. תחושה.

שלב בסיסי: עיבור, קיום החיים. צורך, דחף. סתמיות. עצם החיים – לגרמיהו עיוור.

פנים וחוץ בנפש: הזנה הישרדות (זכרי ונקבי בנפש).

פרצוף: נוקבא.

עולם: העשיה.

מרחב: היכל, בית, רחם, תלותיות, כבוד, סביבה, קהילה, מקום, חפצים/אובייקטים, קניינים, טבע.

זמן: קיום, הווה, סטטיות.

תנועה:

עיגול.

מילוי וחסר, פעילות ומנוחה, מוות וחיים,

שעמום גירוי ועונג, סקרנות, התחדשות, ושעשוע שבסתמיות.

דפוסים חוזרים והרגלים, תבניות מוטבעות.

הנפש התהומות והבירורים.

הנפש והקומות הבאות: הנפש והרוח - הנפש והנשמה - הנפש והחיה - הנפש והיחידה.

נפש - עיגולים - כלי חיצון ופנימי - כבוד: ספר עץ חיים - שער א ענף ג :

מ"ק עוד צריכים אנו להודיעך בענין אלו הב' בחי' שהם עגולים והיושר בציור אדם. כי הנה יש באדם התחתון ה' בחי' אורות (שהם הנרנח"י) והם (ה' מעלות) זו למעלה מזו והם סוד ה"פ ברכי נפשי את כו' כנז' במסכת ברכות פ"ק שהם כנגד ה' בחי' שיש לנשמה והם נרנח"י שהם ה' מדרגות זו למעלה מזו ... אמנם החילוק שיש בין העגולים להיושר הוא כי י"ס דעגולים הם בחי' האור הנק' נפש ויש בהם אור פנימי ואו"מ פנימי וחיצון שיש לה בחי' י"ס של כלים ובכל כלי מהם יש בו פנימיות וחיצונות וגם יש י"ס של אורות לכל אור יש בו או"פ ואו"מ.

אבל הי"ס דיושר הם בחי' האור הנק' רוח שהוא מדרגה גבוה על מדרגת הנפש כנודע גם הם כלולים מאו"פ ואו"מ. גם יש להם י"ס דכלים ובכל כלי מהם יש בו פנימיות וחיצונות. ופשיטא הוא שבחי'

דף מקורות | תורת הנפש באר"י | שיעורים 14-17 | מפת הנפש

תש"פ

הנפש נאצלה תחלה ואח"כ נאצל הרוח שהוא מדרגה יותר עליונה כנודע באדם התחתון שבתחלה קונה נפש ואח"כ זכה יתיר יהבין ליה רוח כנז' בזהר משפטים דצ"ד וז"ל ת"ח ב"נ כד איתליד יהבין ליה נפשא וכז' וכן היה באדם העליון שבתחלה נאצלו ונתגלו בחינת העגולים שהם בחי מדרגות הנפש והכלים שלהם ואח"כ נאצלו בחי' ב' דיושר בציור אדם שהם מדרגות אורות רוח והכלים שלהם כנודע כי הרוח נק' אדם והבן זה מאד.

ודבר זה היה בכל העולמות כולם כי בכל בחי' ובחי' מהם בתחי' נאצל הי"ס שלהם בבחי' העגולים של הבחי' ההוא ואח"כ נאצלו הי"ס דיושר של הבחי' ההיא. אמנם ההפרש בין הכלים של נפש והכלים של הרוח כבר נודע כי **אבר הכבד הוא משכן להאור הנק' נפש** וסימן לדבר כי הדם שהוא כבד שמלא דם הוא הנפש ואבר הלב משכן לרוח ואבר המוח משכן להאור הנקרא נשמה ואין זה מקום ביאור לדברים אלו.

נפש – עיבור – קליפות וחטא: ספר עץ חיים - שער ו פרק ב מ"ת :

הבן ותראה כי כן כיוצא בזה בהיות האדם התחתון בסוד נפש אז הוא דבוק ונאחז עם היצה"ר שהוא הקליפות בסוד נפש כי תחטא ובהיותו בסוד רוח אינו כ"כ חוטא בסוד לב טהור ורוח נכון וגוי ובהיותו בסוד נשמה הוא רחוק מן החטא אך צריך שמירה מן האחוריים ובהיות נשמה לנשמה אז אינו חוטא כלל ועיקר ודי בזה : ונחזור לענין כי בהיות זו"ן בסוד נפש לבד הוצרכו להיות שם בסוד עיבור במעי האם שלא יאחזו בהם.

נפש – מלכות – עשיה – אופנים: ספר עץ חיים - שער מ דרוש יא :

וכן כל אלו הבחי' הנ"ל שיש **בעולם עשיה** נקרא כולם **נפש** ונקרא **מלכות** בערך כללות העולמות והנה כ"ז נקרא פנימית עולם העשייה וכל בחי' אלו יש ג"כ בחיצונית העשייה שהם נקראים **אופנים** בערך כללות כל העולמות

נפש – תפילה – עשיה – נוקבא: שער הכוונות - דרושי ברכת השחר :

הקדמה אחת קטנה דע כי כל תפילה היא בעולם העשיה בסוד תפילה לעני' והיא המלכות השואלת צרכיה ומתפללת אל זעיר אנפין וסימנך ואני תפלה וזהו הטעם שכל לשון תפלה נכתב בתורה בלשון שפיכת נפש כמש"ה ואשפוך את נפשי לפני ה' והיא בחינת מלכות דאצילות או עולם העשיה הנקרא נפש.

נפש – עשיה: שער הגלגולים - הקדמה א :

דע, כי כל הנפשות הם מעולם העשיה בלבד, וכל הרוחות הם מעולם היצירה, וכל הנשמות הם מעולם הבריאה. אמנם רוב בני אדם, אין להם כל החמשה חלקים, הנקראים נר"ן וכז', רק חלק הנפש בלבד, אשר היא מן העשיה. אבל גם בזה יש מדרגות רבות, והוא, כי הנה העשיה עצמה, נחלקת לחמשה פרצופים, הנקראים - א"א, ואו"א, וזו"ן.

נפש – היכל: ספר עץ חיים - שער מב פרק ב :

כי הרי הנפש נקרא היכל רוח לבוש והנשמה גוף החיה נשמה יחידה שורש הנשמה.

נפש – עיבור – אלם: ספר עץ חיים - שער כד פרק ב מ"ק :

ובזה תבין מ"ש בספרינו כי בעיבור המוחין בסוד אלם וביניקה נשלמו ונעשו אלקים.

נפש - עיבור - אלם - צדק: שער ההקדמות - דף עט עמוד ב:

והנה כבר נתבאר אצלינו, כי גם בזמן העיבור, יש מוחין אל העובר, אלא שהם בבחי' ג' אותיות אל"ם מן אלהי"ם פשוט, ולכן אין כח הדבור בעובר. והנה המוחין של הנקבה, היו אז כלולים שם במלוי אותיות אלם, שהם, ל"פ מ"ד ס', שהם בגימטריא צד"ק, כי הנקבה נק' צדק כנודע. וזהו סוד פסוק, האמנם אלם צדק תדברון, כי המוחין שלו נק' אלם, ושלה נק' צדק. וכל זה בזמן העיבור, וכשיבואו בזמן היניקה, אז ידברון, ויהיה בהם כח הדבור בפה, שנגמר בהם שם אלהים כלו, שהוא בגימטריא פ"ה. והרי זה זמן הבי' של ז'ו"ן, אבל בבחי' התקון, זהו זמן הראשון שלהם:

נפש - נה"י - קטנות ועיבור: ספר עץ חיים - שער יט פרק י מ"ב :

ודע כי המוחין **דקטנות ועיבור** הם מוחין דהויות דנה"י דז"א ובתוכם **הנפש** יען אז היה כליל ג' בג' אחר כך ביניקה נכנסו המוחין דהויות דחג"ת ובתוכם הרוח ונעשה בן ו"ק ואח"כ בגדלות נכנסו המוחין דהויות דחב"ד דז"א ובתוכם הנשמה ונשלם קומתו.

נפש - עיבור - בירור: ספר עץ חיים - שער כ פרק ה מ"ק :

הנה בעת העיבור נכנסה בו בחי' נפש לבד, והענין דע כי א"א בשום אופן להצטייר הולד אלא ע"י נפש הנותן כח בו. ואמנם נפש הזה אינה יכולה לכנוס עד שהתחיל איזה התחלה להצטייר בגוף הולד ולכן הוכרח שתחלה יטילו הזכר והנקבה טפת זרע החומריים וזה נמשך מחלק אבר הכבד של הזכר והנקבה עצמן ואז נמשך בטפת ההם קצת רוחניות מנפש האב ואם עצמן כנודע לחכמי הטבע ואז כבר יש שאור להחמיץ ואז מתבררין הבירורין של ז"א מעט מעט ומבררתן אימא לבד ע"י אכילתה ובה נתוסף החומר בולד וגם בנפשה מבררת בירורי נפש דז"א באופן שמתחילין להתברר מבחי' כלים ומהניצוצין ומאורות הנפש מעט מעט. ואמנם טפת הזרע נמשכת מהחומר של אב והרוחניות שבו מן הנפש עצמה שבאב וכן כיוצא בזה בטפת האם יש בה חומר האם עצמה ורוחניותיה שבה מהנפש שבה. והנה הנפש ההוא נקרא רוחא דשדי בגווה כנודע ומשם נותנה קצת מן אותה הרוח בתוך הטפה ההוא ונמצא עתה כי התחלת שאור להחמיץ העיסה שהם בירורי הולד עצמן הנה הם ב' טפות זכר ונקבה עם ב' ניצוצין נפשות או"א עצמן והנה כפי אותן הניצוצין הנ"ל של או"א כך דוגמתן הם מתבררים ברורי נפש הולד עם הכלים ג"כ ר"ל אם עשו איזה מצות התלויין בעין ממשכין ברורי נפש התלויה בעין וכיוצא בזה ודי בזה. ונחזור לענין כי אלו הניצוצין שנמשכו מאב ואם בתוך הטפות שלהם הנה מהניצוצין נעשה מלבוש אל הנפש של הולד בסוד בבגדו בה כנוצר בסבא ומן הטפות עצמן נעשה פנימיות החומרים של גוף הולד לפי שבתוך טפת אלו נכנסת נפש הולד להצטייר ולברר הכלים שלו וזה הטעם הנזכר לנו במצות כבוד או"א.